

del Serrat del Vent han donat com a resultat fins al moment, 3216 m. de recorregut linial i un desnivell entre les boques superior i inferior de 175 m. de fondària. Això ens permet assegurar que a partir d'ara, la Cova del Serrat del Vent ostenta al màxim recorregut mundial en cavitats excavades en gres i ocupa el quart lloc entre les més fondes, immediatament després de tres avencs de Venezuela.

En vista d'aquestes circumstàncies i del fet que és la segona cavitat més llarga de Catalunya, després de la Cova Cuberes (Pallars), aquesta excavada en conglomerats, s'ha informat la Comissió de Grans Cavitats de la U.I.S. (Unió Internacional d'Espeleologia) i s'ha sol·licitat la seva inclusió al Catàlag mundial de Grans Cavitats.

La descoberta fou feta de manera casual pels habitants de Tavertet a mitjans d'Agost del 1979 en el curs d'uns treballs de millora del subministrament d'aigües que afectuava l'Ajuntament d'aquesta localitat.

Davant la gran necessitat d'aigua durant els mesos d'estiu, es va intentar augmentar el cabal de la Font del Gorgàs que constitueix el major volum d'aigua per al municipi i que aquell any havia quedat bastant seca. Coneguda l'existència d'una petita escletxa, per la qual amb prou feines hi passava una mà, situada 50 m. pel damunt de la font i anomenada des de sempre "El forat del Vent", ja que en determinades èpoques de l'any hi surt un aire bastant fred i humit, es va decidir d'obrir un forat més gros per tal de veure si es tractava d'una mina d'aigua. Amb l'ajut d'aparells mecànics es va fer un pas accessible i es descobrí la galeria d'una cova quasi totalment ocupada de sediments.

Excavat aquest, després d'un trams d'una trentena de metres, es va anar a parar a una petita sala on es feia ben patent el soroll d'un rierol subterrani. Assolit aquest per un pas baix i estret, es va seguir riu amunt per unes galeries cada cop més grans (27 m. d'amplada i 11 m. d'alçada al

punt màxim) fins que un cul-de-sac i una alta cascada impedia de continuar les exploracions a 300 m. de l'entrada. Es va instal·lar una mànega de plàstic que treia aigua d'un petit llac per a conduir-la fins a l'exterior, on era canalitzada fins al poble.

Assabentats de la descoberta per l'amo de la finca, el Grup d'Investigacions Espeleològiques de Granollers (CIEG) va iniciar l'exploració a finals d'Agost del 1979. Superat el salt vertical que havia fet detenir les exploracions, mitjançant tècniques d'escalada, van ser descobertes unes galeries superiors de grans dimensions per on venia el riu subterrani. Algun pas estret va oferir algun problema, sobretot l'anomenat "pas CIEG" que forma una colze pràcticament obturat per una colada estalagmítica i que va ocasionar fortes dificultats per a la progressió a 2000 m. de l'entrada. Superat el pas i després d'escalar alguns saltants d'aigua més, es va arribar, quan ja es portaven més de tres quilòmetres de galeries, a una sala plena de blocs, sediments i restes vegetals. Desembussat un estret pas, es va veure llum a l'altra banda i després d'uns treballs de desobstrucció es va poder assolir la superfície pel lloc que ara constitueix la boca superior de la cavitat i que es troba al bell mig d'un torrent, a pocs metres d'on es perden les seves aigües en uns engolidors per a passar a circular pel curs subterrani que ha originat la cova.

Els treballs de recerca, exploració i topografia, així com els de prospecció exterior per tots els voltants, han estat constants d'ençà de l'Agost de l'any passat. Això ha exigut el màxim de dedicació dels membres del Grup